

[Sigsgaard.]

freds med det. Jeg må understrege, at det er det samme som at sige, at denne regering ikke vil gennemføre et lovforslag, der medfører skærpet straf for skattesnyderi. Det når regeringen ikke. Selv om valget først kommer i november, bliver der ikke gennemført fornuftigt arbejde her i folketinget efter juni måned i år, det ved alle og enhver. Så når man altså vil vente til efteråret, er det det samme som ingenting at gøre før efter et folketingsvalg, og det synes jeg altså er utilfredsstillende.

Nu siger hr. Langkilde, at han klart har påvist, at der ikke sker nogen større forandring ved at gennemføre det lovforslag, der foreligger her, og derfor kan man lige så godt vente. Det er en mærkværdig argumentation. Jeg må dementere, at hr. Langkilde har påvist noget som helst i den retning. Vi har skrevet udtrykkelig i såvel bemærkningerne som i fremsættelsestalen, at der ikke sker større forandringer i strafferammen. Det er ikke rigtigt, at der ikke sker forandringer, for der sker udvidelser, men de er beskedne. Det har ikke været vores ærinde at indføre højere strafferammer; det er ikke det, vi har været ude efter, og det har vi selv sagt så klart som nogen. Det er altså ikke noget, hr. Langkilde kan stå her og afsløre.

Det, vi vil frem til, er, at strafferammerne udnyttes mere, end det sker i dag. Hr. Langkilde siger her i anden omgang, at det ikke bliver tilfældet, bare fordi man fører bestemmelserne over i straffeloven. Jeg ville dog alligevel gerne se den dommer, der fortsat ville bedømme tyveri flere gange hårdere end skattesnyderi, hvis folketinget tilkendegav og der i øvrigt var almindelig stemning i samme retning i befolkningen, at tyveri og skattesnyderi skulle ligestilles, og klart gav udtryk for det ved at anbringe straffebestemmelserne for begge dele i den samme lov, nemlig straffeloven. Så var der væsentlig færre muligheder for, som tilfældet er i dag, at behandle skattesnyderi meget, meget lemældigt.

Det ved hr. Langkilde nu også udmærket godt, for det sagde han nemlig første gang, han havde ordet her i dag. Han sagde noget i retning af: ja, det kan måske virke lidt barnligt, at forslagsstillerne tror, at der kan opnås noget ved at flytte disse straffebe-

stemmelser over i straffeloven, men han måtte erkende, at det kunne der måske alligevel nok være en hel del om. Fortrykket vil vise, hvis hr. Langkilde betvivler det, at sådan sagde hr. Langkilde i første omgang. Nu kommer han så herop i anden omgang og siger lige det stik modsatte, at det, vi stiller forslag om her, ikke vil medføre nogen større ændringer. Jeg tror nok, man skulle prøve fra konservativ side at finde ud af, hvilket ben man vil stå på, når man vil undskylde, at man ikke med det allerførste vil gennemføre ændringer — for det er jo det, man prøver på at camouflere.

K. Axel Nielsen: Det, jeg sagde i første omgang, var, at der i befolkningen er sket en omvurdering af det strafbare forhold. Der er sket det, at folk i dag i modsætning til tidligere anser berigelsesforbrydelser i forhold til det offentlige, i forhold til staten, i forhold til kommunen, for lige så strafværdige, måske endda mere strafværdige, end berigelsesforbrydelser over for private borgere. Men jeg beklagede samtidig — og jeg ville være meget glad, om denne beklagelse også deles af repræsentanter for regeringspartierne og de andre politiske partier — at denne omvurdering ikke var trængt igennem hos domstolene.

Nu siger hr. Langkilde, at det i og for sig er ligningsrådets skyld, for vi sidder jo dér. Jeg sidder også som medlem af ligningsrådet og kan bekræfte, hvad hr. Grünbaum har sagt. Vi får sagerne forelagt, men må med beklagelse konstatere, at der på det sidste er sket en mildning af straffene. Når vi så har prøvet at anke, får vi det beklagelige resultat, at straffen bliver nedsat. Så er der jo ikke meget ved at anke. Derfor er man tilbøjelig til at tage en dom, som er i underkanten af det, der tidligere er dømt, til efterretning i stedet for at anke, for vi har ikke megen interesse i at få dommene yderligere reduceret.

Nej, det, der trænges til, er tilkendegivelser her fra regeringen og fra folketinget af, at nu ønsker vi, at det også skal slå igennem ved domstolene, at berigelsesforbrydelser over for stat og kommune er lige så strafværdige som over for private. Jeg ville meget gerne have bekræftet, at sådan er holdningen herinde.